

[Astrid Skjoldbo.]

bet fastslået i de tilfælde, hvor faderen vedkender sig faderskabet; i så fald kan moderen måske vente med at navngive sit barn, indtil dette er i orden. Men noget anderledes vil det sikkert forholde sig i de tilfælde, hvor der er tvivl om faderskabet, og hvor der efter den lov om faderskab, der blev vedtaget i sidste samling, vil kunne gå lang tid, op til 2-3 eller måske flere år, før sagen afsluttes, idet der i så fald vil kunne blive tale om antropologiske undersøgelser. Men i sådanne sager er ønsket om, at barnet skal få faderens navn, måske heller ikke så stærkt hos moderen.

Den anden fordel ud fra samme synspunkt, altså hensynet til barnet, findes i lovforslagets § 8, nr. 2, der letter adgangen for et stedbarn til at føre stedfaderens eller stedmoderens slægtsnavn. Jeg forstår det således, at der ikke længere vil kræves samtykke fra barnets egen fader til denne ændring.

Den tredje fordel, set ud fra hensynet til barnet, er den lettere adgang, der bliver for et plejebarn til at føre sin plejefaders eller plejemoders slægtsnavn.

§ 4 bestemmer, at en kvinde ved ægteskabets indgåelse får mandens slægtsnavn, medmindre hun forinden har afgivet erklæring om, at hun vil beholde sit eget pigenavn. Helt konsekvent synes jeg egentlig ikke bestemmelsen er; måske havde det været rimeligere, mere i pagt med tiden, at kvinden før sit giftermål i alle tilfælde træffer bestemmelse om, hvorvidt hun ønsker at beholde sit eget navn eller at antage sin tilkommende mands navn; men dette er man altså vejet tilbage for både i kommissionen og i lovforslaget. Afgørende har det måske også været, at så forholdsvis få kvinder — 10 000 i København af ca. 250 000 — har givet anmeldelse om at ville beholde deres pigenavn, og heraf er endda ca. halvdelen af anmeldelserne først indgået ved ægteskabets opløsning.

Reglerne for erhvervelse af nyt navn og for en vis beskyttelse af allerede eksisterende familienavne synes mig rimelige og naturlige. Jeg er også enig med den højtærede justitsminister i, at man ikke skal kunne erhverve navne, der er i brug som kunstnernavne, pseudonymer, firmanavne o. lign. eller historiske slægtsnavne, navne,

der kan vække anstød, og navne, der strider mod dansk sprogbrug. De to sidste kategorier kan det måske undertiden have sine vanskeligheder at blive enig om.

Lovens kapitel 2 omhandler visse forhold, der kan medføre fortabelse af slægtsnavn. Jeg vil lige pege på § 11, der ophæver et adoptivbarns ret til adoptivforældrenes navn i de tilfælde, hvor adoptionsforholdet ophæves. Jeg går ud fra, at den tilladelse, der i særlige tilfælde kan gives barnet til at beholde navnet, bl. a. vil kunne komme på tale, såfremt barnet er helt eller halvt voksen. I sådanne tilfælde kan det undertiden findes noget urimeligt, at den unge skal miste det navn, vedkommende allerede er kendt under.

Kapitel 3 omhandler fornavne, og det siges i dette kapitel, at der ikke må tillægges barnet et fornavn, som ikke efter navnets karakter er et egentligt fornavn. Jeg tror, at det i en hel del tilfælde kan blive ganske vanskeligt at afgøre, om et navn efter sin karakter er et fornavn eller ej. Vi kender sikkert alle eksempler på navne, der bruges både som fornavne og efternavne. Jeg skal lige nævne navne som Herman, Ege, Aase og formentlig mange flere. Egentlig savner jeg i dette kapitel en bestemmelse om, at navne, der både kan bruges som pige- og drengenavne, nu fastslås som enten det ene eller det andet. Det er lidt upraktisk med den sammenblanding, som vi kan komme ud for i dag. Jeg nævner navne som Tony og Eli, ja, selv Willi har jeg hørt brugt både som pige- og drengenavn. Det er måske bl. a. på disse områder, at justitsministeren kan søge sagkyndig bistand.

Alt i alt finder jeg lovforslaget godt, selv om der måske nok i et udvalg kan være et og andet at se på. Spørgsmål om navne kan jo ofte sætte sindene i stor bevægelse.

Jeg kan på mit partis vegne give lovforslaget min tilslutning, men vil efter forhandlingens afslutning foreslå, at det henvises til behandling i et udvalg på 17 medlemmer.

Vagn Bro: Det er overmåde prisværdigt, at vor nuværende justitsminister er hurtig-handlende. Medens vi jo nok med hensyn til nogle af de andre fagministre i visse situationer kunne have ønsket lidt hurtigere